
PLZEŇ
KEMP
ČESKÉHO
JAZYKA
už
deset
let
Podpora talentů
Plzeňského
kraje

Vážení a milí čtenáři,

dostává se vám do rukou almanach mapující 10 let odborného společenského Kempu českého jazyka projektu Podpora talentovaných žáků v Plzeňském kraji, díky němuž se každoročně mají možnost setkávat nadaní žáci základních a středních škol celého kraje, aby spolu se svými lektory prožili na konci srpna pestrý týden plný exkurzí, seminářů, úkolů, ale hlavně radosti a dobré pohody.

Účastníci tohoto jedinečného projektu, který se snaží už od roku 2010 systematicky podporovat a rozvíjet talent nadaných žáků, se zpravidla v následujících letech opět umisťují na nejvyšších příčkách předmětových soutěží, a tak se s mnohými setkáváme opakovaně.

Na tomto místě je třeba poděkovat Plzeňskému kraji za velkorysou finanční podporu (pouze v prvních dvou letech byly kempy financovány z prostředků Evropské unie) a organizátorovi kempů Středisku služeb školám Plzeň, neboť právě oni mohou za to, že se přihlášení žáci mají možnost zúčastnit tohoto týdenního nadstandardního vzdělávání a odnést si i pomyslnou třešničku na dortu – svůj Profil nadaného žáka, každoroční komplexní diagnostiku zaměřenou na průzkum vrozeného intelektu, verbální komunikaci, paměť a tvořivé myšlení.

Ale dost úvodu, teď už si zalistujte historií a výstupy Kempu českého jazyka. Přeji vám příjemné počtení

Blanka Hejtmánková

obsah

odborný Kemp českého jazyka 1

ukázky z tvorby 11
2010 11
2011 12
2014 14
2015 20
2016 23
2017 28
2018 30
2019 38

informace a odkazy 45

odborný Kemp českého jazyka

Program Kempu českého jazyka zaměřeného na rozvoj nadaných a mimořádně nadaných žáků, a také jejich učitelů, je od počátku založen na velmi efektivní vzdělávací metodě prožitkového vzdělávání, které vychází z Reformní pedagogiky počátku 20. století. V této tzv. pedagogice zážitku postava učitele jako mentora ustupuje do pozadí, o to důležitější je jeho úloha ve funkci organizátora společného programu.

Hlavním výchovným prostředkem zde není pouze mluvená řeč či čtení, ale plánovitá (a často též improvizovaná) velmi náročná činnost s aktivní účastí všech, což je pro tuto neformální výchovu, která pak formuje každého účastníka tou měrou, jakou je v ní angažován a do ní vtažen, typické.

Výhodou takto pojatého neformálního výukového programu a výchovného působení je možnost využití bohaté, různorodé náplně. Prožitkové a zkušenostní učení totiž zprostředkovává vědomosti tím, že oslovuje všechny smysly žáka. Proto takto pojaté komplexní učení, tj. učení hlavou, vnímání smysly a působení na emoce, umožňuje trvalé působení na žáka a snazší zprostředkovávání vyučovaného tématu. Podstatné totiž je, že člověk postavený před nějaký problém musí jednat nebo alespoň zaujmout k dané situaci nějaký postoj. Ať už výzvu danou úkolem přijme, či ne, vždy se dostává do konfrontace s ostatními členy skupiny, kteří mu poskytnou bohatou zpětnou vazbu. Tím dostává možnost uvědomit si své reakce v situacích, jež pro něj bývají často nečekaně překvapivé a které mu umožňují nahlédnout hlouběji do svého já.

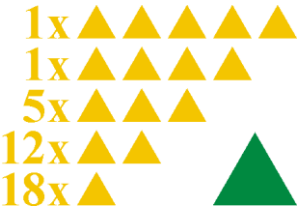
Bohužel toto pojetí předmětu český jazyk ve školách nebývá využito. Na vině je jednak malá časová dotace vzhledem k množství probírané látky a počtu žáků ve třídě a často i neochota učitelů tuto metodu efektivně uchopit a využít, neboť si mnohdy plně neuvědomují její možnosti a mají z ní obavy.

Předností Kempu českého jazyka je nepochybně výběr účastníků. Účast je totiž umožněna pouze žákům oceněným minimálně v krajských kolech národních literárních soutěží či Olympiády v českém jazyce, jejich pedagogům a žákům, kteří jsou diagnostikováni školským poradenským zařízením jako „mimořádně nadaní“.

Podpora talentovaných žáků v Plzeňském kraji…

Od roku 2010 se kempů zúčastnilo **31 žákyň a žáků** a **6 učitelek** ze **7 základních a 13 středních škol z celého kraje** (ZŠ a MŠ generála Pattona Dýšina, ZŠ Dobřany, ZŠ Gagarinova Stříbro, ZŠ Kaznějov, ZŠ a MŠ Kolinec, ZŠ Komenského Horažďovice, ZŠ Nepomuk a Církevní gymnázium Plzeň, Gymnázium J. Š. Baara Domažlice, Gymnázium a Střední odborná škola Rokycany, Gymnázium J. Vrchlického Klatovy, Gymnázium Luďka Pika Plzeň, Gymnázium a Střední odborná škola Plasy, Gymnázium Sušice, Gymnázium Stříbro, Gymnázium Tachov, Konzervatoř Plzeň, Masarykovo gymnázium Plzeň, VOŠ a SPŠ elektrotechnická Plzeň).

Někteří přijeli opakovaně – **Maruška Kordíková** pětkrát (jednou ještě jako žačka ZŠ Dobřany a pak už jako studentka konzervatoře), konzervatorní **Lucka Metličková** čtyřikrát, třikrát přijelo 5 účastníků, dvakrát 12, jednou 18 a z jedné učitelské frekventantky prvního a druhého ročníku se v následujících letech stala metodička a lektorka (**Blanka Hejtmánková**).

Nejstarší a nejmladší účastnice, **Miluška Hodánková** a **Markéta Peková**, se setkaly v roce 2019; dělilo je přesně padesát let.

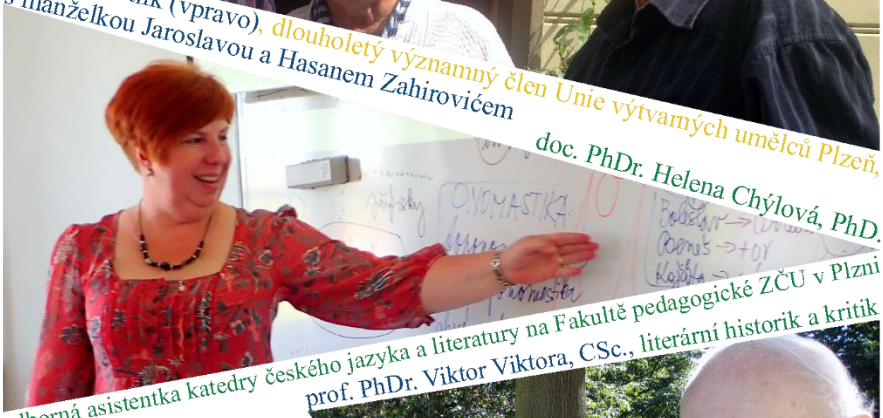
Tím, že je zaručen zájem o český jazyk, je možné program Kempu pravidelně zaměřit na rozvoj všech tří složek předmětu ve spojitosti s vnímáním dalších druhů umění. Jazyková oblast bývá orientována na objevování bohatství českého jazyka, stylistika je zastoupena drobnými cvičeními, hrami i rozsáhlejšími pracemi, v literární části bývají zohledněna významná společenská, historická i literární výročí. Proto je od počátku každého Kempu možné najít tematickou červenou nit, která labyrint seminářů a úkolů provází. V r. 2011 to bylo např. křesťanství a židovství, v r. 2015 Jan Hus a knihtisk, v r. 2016 divadla národu nejmilejší, v r. 2017 Karel Čapek, v r. 2018 osmičková výročí a stoletý Miroslav Horníček a v r. 2019 cestopisy a žánr fantasy a sci-fi.

Připravit takhle pestrý program by ovšem nebylo možné bez ochoty a spolupráce jednotlivců i institucí, a tak je třeba poděkovat Studijní a vědecké knihovně Plzeňského kraje, Knihovně města Plzně, Archivu města Plzně, Západočeskému muzeu v Plzni včetně jeho odloučených pracovišť, Západočeské galerii, Českému rozhlasu Plzeň a mnoha dalším i mimoplzeňským organizacím.

Velké poděkování patří i pravidelným spolupracovníkům, jimiž jsou:

Zdeněk Světlík (vpravo), dlouholetý významný člen Unie výtvarných umělců Plzeň, s manželkou Jaroslavou a Hasanem Zahirovićem

doc. PhDr. Helena Chýlová, PhD. odborná asistentka katedry českého jazyka a literatury na Fakultě pedagogické ZČU v Plzni

prof. PhDr. Viktor Viktora, CSc., literární historik a kritik vedoucí katedry českého jazyka a literatury na Fakultě pedagogické ZČU v Plzni

Mgr. Marcela Štýbrová kurátorka výstav a edukátorka ZČG

PhDr. Štěpánka Pflegerová – vedoucí oddělení zpracování a využívání archiválií Archivu města Plzně

Podpora talentovaných žáků v Plzeňském kraji…

Ještě je třeba poděkovat té, která má velikou zásluhu na bezproblémovém chodu celého týdne Kempů, **Ludmile Novotné**, pracovnici Krajského úřadu Plzeňského kraje a autorce projektu Podpora talentovaných žáků v Plzeňském kraji, na jejíchž bedrech leží veškeré technické zajištění.

Emoční stránka Kempů českého jazyka bývá pravidelně podpořena jednak návštěvou málo dosažitelných míst, zpravidla s průvodcem (během deseti let jsme pobyli na zajímavých místech spojených s českou historií a literárními památkami v Praze, v Plzeňském kraji – Domažlicko, Chyše, Starý Plzenec; i mimo něj – Strž) a jednak setkáními s neobyčejnými osobnostmi. Zde je příklad těch nejpřitažlivějších:

S mimořádným výkladem **PhDr. Františka Kadlece**, bývalého ředitele odboru turistického ruchu na Pražském hradě, jsme v r. 2011 navštívili běžně nepřístupné části Pražského hradu i nově vzniklou muzejní expozici ve Zlaté uličce, na níž se podílel, a v r. 2018 Vyšehrad se Slavínem.

Dvouhodinovou procházku Strahovským klášterem a jeho knihovnami jsme v r. 2019 absolvovali s vynikajícím komentářem **Mgr. et Mgr. Evermoda Gejzy Šidlovského, O. Praem**., strahovského bibliotékáře a autora publikací o Strahovském klášteře.

Skvělý výklad s literárními souvislostmi v církevních památkách jsme v r. 2011 zažili v obou plzeňských synagogách (**Jana Žáčková**), katedrále sv. Bartoloměje i františkánském klášteře (**Ing. arch. Jan Soukup**). Duchovní zážitek v kostele Nanebevzetí Panny Marie byl podpořen varhanním koncertem **Jitky Chaloupkové**. V r. 2015 jsme si v Betlémské kapli připomněli osobnost Mistra Jana Husa a od **Mgr. Marka Janosika – Bielského** jsme se dověděli spoustu zajímavých, i neznámých faktů.

Čapkovský rok by se neobešel bez návštěvy Památníku Karla Čapka ve Staré Huti u Dobříše. S laskavým svolením paní ředitelky **Kristýny Váňové** jsme ve Strži směli pobýt celý den, „prošmejdit“ všechny kouty Památníku i parku a nasát atmosféru míst spojených bratry Čapky, s jejich rodinou, ale i s Ferdinandem Peroutkou (zážitek opět umocněn, neboť jsme Památník navštívili v den pohřbu poslední Peroutkovy manželky). Do fanklubu jsme pro Karla Čapka uložili námi zpracované „trucnobelovky“.

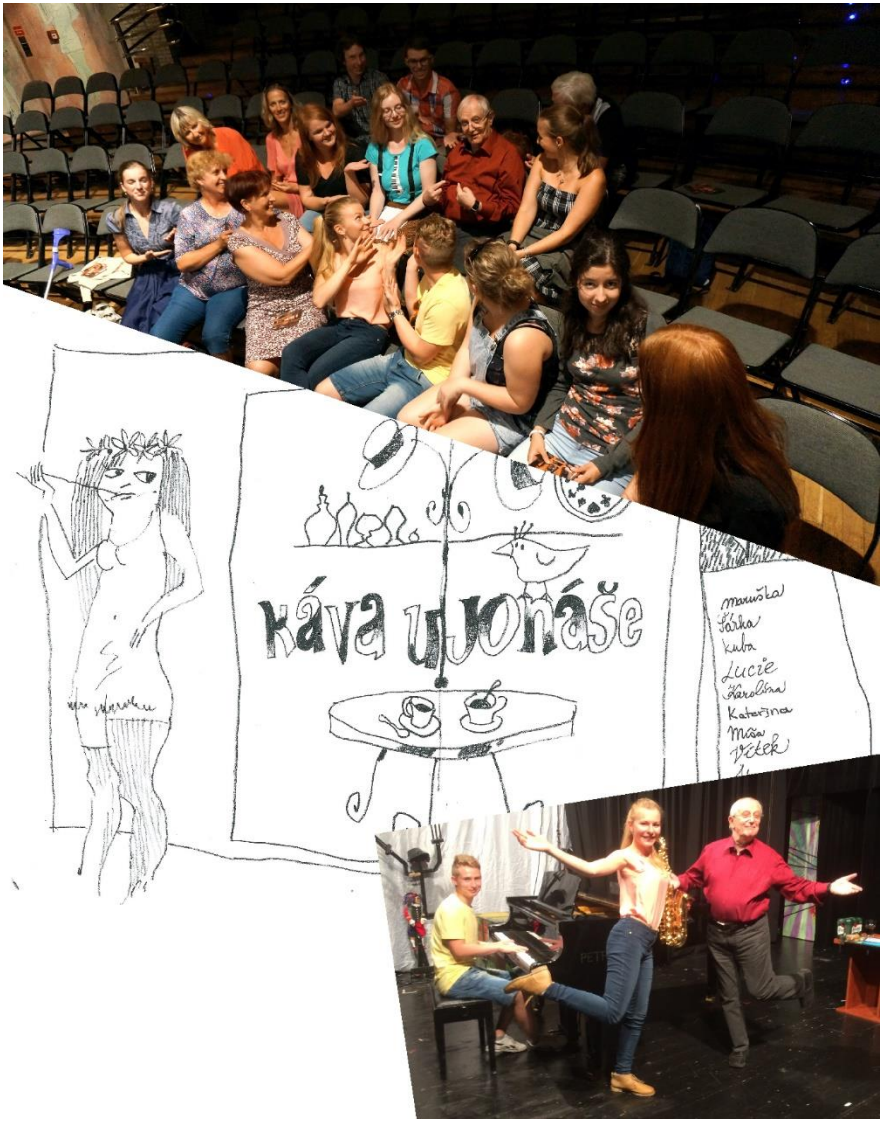
Nelze též zapomenout na návštěvy scén i zákulisí různých divadel:

Týden před oficiálním otevřením plzeňského Nového divadla (2014) jsme byli provedeni nejen jím, ale zavítali jsme do všech tří scén plzeňského Divadla J. K. Tyla (rozhled ze střechy Velkého divadla byl velmi působivý) a sehráli jsme dokonce i autorské divadelní představení v Muzeu loutek.

A pražská divadla v roce 2016? Národní divadlo se nám představilo od sklepa až po půdu, dokonce nám opět připravilo nevšední zážitek – během výkladu v hledišti a sledování zkoušky Verdiho Aidy na jevišti ND najednou začal do půdy stoupat slavnostní lustr k čištění před sezónou a tepaná mříž se za ním zavřela. No řekněte, komu se poštěstí vidět slavné stropní malby vcelku?

A ještě víc – komu se poštěstí pobýt v divadle Semafor se samotným zakladatelem Jiřím Suchým, poslechnout si jeho vyprávění o začátcích i současnosti divadla, o oponě (opravdu je velmi podobná té Hynaisově), vystřídat se s Jiřím Suchým na jevišti a zazpívat si s ním jeho písničky…?! Nám! Bylo to opravdu úžasné. Také nám „kávu s Jonášem“ všichni v ostatních Kempech záviděli.

Na kávu jsme v roce 2018 pozvali i „kněžnu Libuši“ (i pro ni připravil grafický list pan Zdeněk Světlík). Měli jsme strach, že paní **Eva Urbanová**, jedna z nejvýznamnějších současných českých sopranistek, se mezi námi bude cítit odtažitě, ale obavy byly liché. Tak barvitě vyprávěla o svých rolích a setkáních se světovými scénami, kolegy a dirigenty i nástrahách, které mohou zpěváka potkat při nezvyklých režiích, že čas uplynul jako voda. Moc jsme se nasmáli.

Ve stejném roce (2018) přišel do Werichovy vily zavzpomínat na stoletého Miroslava Horníčka jeho blízký přítel a někdejší programový ředitel Divadla Miroslava Horníčka v Plzni, herec, dramatik, scenárista a divadelní režisér **Antonín Procházka**, jehož humor, jak jsme se mohli přesvědčit, je přímým dědictvím Voskovce, Wericha i Horníčka. Nakladatelství NAVA vzpomínce přispělo opětovným vydáním Horníčkových Sazí na hrušce, které účastníci dostali jako dárek.

Podpora talentovaných žáků v Plzeňském kraji…

A když už jsou připomenuty slavné osobnosti, přidejme další: v roce 2011 a 2019 přijal naše pozvání jeden z nejvýznamnějších soudobých českých básníků **Jiří Žáček**. Obě velmi vlídná a přátelská setkání byla fotograficky zdokumentována a básnické sbírky ozdobeny Mistrovým věnováním.

Tajemství písma přišla v našem čapkovském roce (2017) poodhalit členka představenstva České grafologické komory **Ing. Helena Baková.**

JUDr. Pavel Vespalec, současný předseda Společnosti bratří Čapků, přinesl krom ohromného počtu informací o akcích Společnosti knihy, které pro frekventanty Kempu adresně (nezbytné údaje byly poskytnuty včas ☺) vybrala vnučka Josefa Čapka, paní Kateřina Dostálová, a do nichž napsal každému osobní věnování nestor českého amatérského divadla a člen výboru Společnosti JUDr. Milan Kyška, jenž bohužel letos 24. července zemřel.

Zmiňuji-li už rok Karla Čapka, nelze pominout setkání s **Mgr. Hasanem Zahirovićem, PhD.**, mimořádným odborníkem na dílo Karla Čapka a jeho překladatelem, vědecko-pedagogickým pracovníkem Slezské univerzity v Opavě a členem Společnosti bratří Čapků, který si svým nadšením a bezprostředností všechny okamžitě získal. A proto když předestřel konkretizaci domluveného nápadu připravit z údajů o Čapkovi a výběru ukázek z jeho díla improvizované desetiminutové představení, které mělo být prezentováno na čtvrtečním koncertě účastníků hudebních kurzů, kupodivu nikdo neprotestoval a „Čapkiáda“ byla v Domě hudby předvedena s obrovskou chutí. Na toto své veřejné divadelní vystoupení rozhodně nikdo nezapomene.

A nikdo nezapomene ani na vystoupení v roce stého výročí vzniku Československa. Jak se vyjádřila jedna z budoucích recitátorek „…s recitací bych na pódium dobrovolně nevylezla!!“. Z připraveného výběru klasických básniček s motivy národa a domova účastníci sami sestavili scénář vystoupení a básničky přednesli tak, že mnohé posluchače v hledišti dojali. Inu, Jaroslav Seifert, Vítězslav Nezval, Josef Václav Sládek i Karel Václav Rais jsou autory skutečně nezapomenutelnými.

Tohle všechno by však nebylo možné bez prvotního zacílení – výběru metodiček. Nutno říci, že organizátoři měli na počátku víc než šťastnou ruku. **PaedDr. Marie Hanzová, CSc.** a **PaedDr. Eva Schneiderová** jsou dámy s obrovskou zkušeností výuky na různých typech škol, činné v oboru dalšího vzdělávání učitelů na univerzitách, ve Výzkumném ústavu pedagogickém, autorky mnoha vtipných jazykových příruček, ale hlavně – lektorky s obrovským nadšením a chutí své zkušenosti předávat. Díky, děvčata! A díky i za to, že jste mě lektorsky přijaly mezi sebe, protože vymýšlet a připravovat program nadcházejícího Kempu je veliká radost.

Myslím, že je načase představit ukázky z literárních prací. Je třeba však mít na paměti, že většina úkolů byla zpracovávána okamžitě po zadání.

A ještě něco: rituálem každého Kempu je zahájení u andělíčka katedrály sv. Bartoloměje; proto úplně prvním textem je **andělský vzkaz** jedné z nás, která nás bohužel hned po prvním Kempu opustila a na niž nelze zapomenout……

Milá Jano, náš anděli strážný,
děkujeme za opatrování. Letošní kemp byl zase krásný – plný legrace a dobré pohody. Užili jsme si, i když nás bylo málo. Měl ale jednu zásadní chybu: byl bez Tebe.

P. S. Starostlivost a svědomitost až za hrob…? Nic se nemá přehánět!

Adéla Kapicová

Můj kraj

Konec světa z donucení?
Možná jím je a možná není.
Je to však můj milý kraj,
tak prosím, žádné komolení!

Jinde než tam nemám stání,
jak bez něj žít, nemám zdání,
čas od času najde se nějaký taj,
abych nudě nebyla k mání.

Všude kol je zeleň jasná,
čirá, nádherná a krásná,
rozhodně se podívejte!
Nejhezčí jsou rána časná.

Jsou tam skryté mé tři světy,
odlišné jak cizokrajné květy,
že vám je vysvětlím, nečekejte,
jen mně jsou čitelné jak věty.

První domov v zeleni skrytý,
domov, ach domov lítý!
S rodinou mou opravdovou
život rozverný a klidný.

Domov druhý plný koní,
senem, slámou a zvířaty voní,
jsem tam nejen za zábavou,
leč proto, že jsou opravdoví.

Třetí domov, prý že hrad,
život žitý bez náhrad,
zdi nemá, omezenost žádnou,
spíš volnost na každý pád.

Tohle vše je tak mým krajem
krásným, jedinečným dějem,
radostí mou, štěstím mým,
krajem, krajem milovaným.

2011
zformuluj zážitek z varhanního koncertu

Blanka Hejtmánková

Slunce se sklánělo k západu a jeho paprsky proklouzly dveřmi františkánského kostela, aby se jako každý den polaskaly s oblinami sloupů a soch na oltáři a na chvíli se ukryly v řasení šatu Panenky Marie.

Cože? Kostel není prázdný? Jak to? V tuhle dobu? Pana arciděkana znaly… ale proč je tu těch pět návštěvnic? A dokonce i jeden mládenec? Na poutnice moc nevypadají… PROČ TU JSOU ?!

No to bychom se na to podívaly, abychom to nezjistily, řekly si paprsky a začaly přes okna v presbytáři pouštět návštěvnicím do očí prasátka. Jenže postavy v lavicích seděly nehnutě a možná trochu napjatě – jako by na něco čekaly…

A najednou zazněla hudba. HUDBA! Zaplnila celý prostor kostela. Klouzala po klenbách, schovávala se za sloupoví, linkami melodií se protahovala pod lavicemi i škvírami dlaždic, zpívala, hřměla – byla všude. Nedala se minout, všechny vtáhla do svého světa. Návštěvníky, paprsky slunce, sochy kostela, všechny. Všichni ji vnímali, tu krásu!

Krásu? Nádheru! Spanilost a velkolepost, ladnost i líbeznost, přepych i skromnost, okázalost i střízlivost, jednoduchost i složitost… soulad, harmonii, jednotu.

Rozzářené oči i duše, všeobjímající úsměvy. Prožitek a jeho pochopení: nastala velká večerní slavnost lidského souznění.

napiš minipovídku s třemi danými slovy „věže, mosty, Vltava“

Karolína Frühbauerová

Dívaly jsme se na Prahu od Starých zámeckých schodů. Pod námi se ve výhni opékala stovka věží, Zlatá kaplička zářila ještě víc než normálně a mosty přepásaná stuha Vltavy se vlnila v poledním žáru. Končila škola, mě čekala cesta domů a vytoužené prázdniny.

„Fakt je stověžatá,“ usmála se Fanynka.

„Bude se mi stýskat," opáčila jsem.

„Neboj, za dva měsíce seš zpátky. To vydržíš." mrkla na mě.

Nic jiného mi nezbyde, pomyslela jsem si. Jak se může takhle usmívat? Možná to zavinilo to horko, ale představa, že svoji nejmilejší kamarádku opustím na takhle dlouho, se mi pranic nezamlouvala.

„Pojedeš za babičkou?" zeptala se.

„Hmm."

„Ty seš ale ukecaná."

Kruci, proč mám takhle blbou náladu? Vystrko dobrý, naši se na mě těší, u babičky bejvá psina – teď psala, že Micka od sousedů má koťata… a já bych radši zůstala tady. S Fanynkou. A vůbec by mi nevadilo, že musim psát úlohy.

Bylo poledne. Měly bychom něco sníst, naposledy jsme snídaly.

„Nemáš hlad?"

„V tom horku?" Mám, ale nechci jí to říct, protože je mi smutno.

„Nepůjdem?"

„Hmm." Vlak mi jede za dvě hodiny, je nejvyšší čas.

„Tak se měj, pěkně." řekla a rozběhla se dolů po schodech.

„Ty taky." opáčila jsem a loudala se za ní.

Teď sedím ve vlaku, koukám z okna, krajina pomalu ubíhá a já jedu domů. Na prázdniny.

při cestě z Pražského hradu zaznamenej co nejvíc domovních znamení a pokus se vytvořit čtyřverší podobné Nezvalovým

U zlatého kocoura
každá kočka zakňourá:
„Přijď, kocoure, na náš hrad,
budeme si spolu hrát."

U zlaté číše
tam si vždy tiše
hrávají myši –
každý je slyší.

U bílé řepy
děláme dřepy.
U zeleného jelínka
pucujeme kolínka.

V domě U tří lilií
každému hned nalijí.
„Zažeň žízeň, brachu milý,
potom zjeví se ti víly."

2014
napiš své vyznání mateřštině

I.

Milá mateřštino, mám tě ráda, protože jsi krásný libozvučný jazyk, který ve srovnání s ostatními obsahuje hodně slov. Některá slova jsou nádherná, některá však krutá a dokážou ublížit. Mnoho lidí tebou nemluví a vlastně tě ani neznají, mnozí tebou opovrhují a říkají, jak jsi hrozná. S těmito názory však nesouhlasím, a tak si z nich nic nedělej ☺!

II.

Drahá češtino, děkuji, že jsi. Považuji Tě za jednu z nejbližších a nejvěrnějších bytostí na tomto světě. Nikdy nezradíš. Pokud poznám Tvé nitro, budu vládnout mocnou zbraní, českým jazykem. V dnešní době se vedou boje nikoli mečem, ale slovy. Děkuji Ti. Budu ti nadosmrti vděčná, vždy tě budu milovat. Vykouzlíš úsměv, způsobíš slzy. Taková jsi, krásná i krutá. Proto Tě musí mít každý rád.

III.

Drahá mateřštino, dříve jsme spolu trochu bojovali, občas stále bojujeme a nejspíš si ještě trošičku zabojujeme, ale rozhodně Tě mám rád! Mám rád Tvou rozmanitost, mám rád hry s Tebou. Chtěl bych Tě časem ještě lépe poznat, tak prosím, nezanikni a hrdě bojuj s angličtinou!

IV.

Má drahá češtino, zásoba Tvých slov je nevyčerpatelná. Jsi jiná než mnoho jiných jazyků. Jsi lepší. Člověk, který Tě chce ovládat, musí přemýšlet. Chvilku si dát čas a urovnat si pád či tvar slova. Dáváš našemu vyjadřování nekonečně mnoho možností. Stačí kolikrát pouhé slovo, a vše je jasné. Jsem pyšná na to, že mohu hovořit tak rozmanitým jazykem.

V.

Ó, jazyku český, buď zde navždy zachován,
nechť Tě lidé v ústech mají,
Tvá náruč nechť je dokořán.
Ať slova Tvá již nevyhasnou,
ať lásku Ti dá každý z nás,
kéž myšlenky na zradu zesnou,
cizí jazyk spálí mráz.

ulicí procházel černý stín

Eliška Dokoupilová

Rychle projíždějící auto. Oslní mě ostrá světla jako reflektory na pódiu. Zabočí za roh. Nikde nikdo. Tma. Drkotám zuby, mám husí kůži. Odevzdaně čekám na tramvaj a hořce lituji dnešního promarněného večera. Z nudy vytáhnu starou oprýskanou skleněnku, kterou mám stále u sebe. Skleněný svět vypadá mnohem veseleji! Víš, že když koukáš do průhledné kuličky, je náhle všechno vzhůru nohama? Bez legrace!

Jak se tak usmívám nad sovu dětskou pošetilostí, zaregistruji kousek ode mě rychlý pohyb. Černý stín! Vystrašeně se rozhlížím. Prvních pár okamžiků jen neurčitě mžourám do tmy, když tu ji uvidím! Černou postavu. Na hlavě kapuci. Nevidím do tváře.

Kde je ta zatracená tramvaj? ozývá se zbabělý vnitřní hlas. Osoba dojde pomalými šouravými kroky skoro až ke mně. Srdce mi každou chvilku vyskočí z hrudi, dech si naopak snad hraje na schovku.

Chystám se o pár kroků ustoupit a pravděpodobně vzít nohy na ramena, když se v tu chvíli černá silueta zhmotní v člověka, sundává kapuci a přede mnou stojí obyčejný hnědovlasý kluk. Blýskne se očima, usměje se. Mě zahřeje až tam někde v pupíku. Nebojím se. Jsem zvědavá!

„Kdo jsi?“ přeruší hrobové ticho. Jen zdálky slyším sirénu – snad sanitky nebo policie?

„Jsem holka. Kdo jsi ty?“ zašprýmuju.

„Já jsem kluk, holko,“ směje se, „chci ti něco ukázat.“

Chytne mě za ruku. Ta jeho je příjemně teplá, pohltí mě pocit útulného domova a bezpečí. Proboha, vždyť ho neznám! Přesto s ním jdu. Rychle. Rychleji. Zabočíme za roh. Cítím vůni města, vnímám atmosféru noci, opuštěných ulic, zářivých i potemnělých lamp a luceren.

Zrychlujeme. Stále drží mou dlaň v kamenném sevření. Teď už běžíme. Tryskem! Cítím vítr ve tváři. Světla mi splývají ve velké žluté skvrny. Jsem šťastná. Běžím jako nikdy. On se mnou. Smějeme se! Smějeme a zrychlujeme.

Spěchal jsi někdy tmou? Znáš pocit, když nemáš cíl, a přesto ho chceš mermomocí dosáhnout? Ne? Já dnes ano! Chci běžet! Utíkat! Proběhnout město, republiku, kontinent, svět! Cítím volnost. Jsme jako ptáci, co poprvé vyletí z hnízda. Je to… nepopsatelné!

Kluk zastaví. Mé plíce spaluje žár, přesto jsem opilá krásou a neopakovatelností okamžiku.

„Bože, život je kouzelnej!“ vydechnu.

Chlapec se směje, oči mu září, taky vypadá šťastně. Sedneme si. Zima je ta tam.

„Nebuď smutná. Na tý zastávce jsi vypadala jako kakabus a strašpytel dohromady. Užívej si. Starosti nech koňovi!“

Zvedne se. Už dýchá klidně a vyrovnaně. Líbne mě na čelo. Z kapsy vytáhne skleněnku. Sáhnu pro tu svoji. Vymění je, odchází… Mě tu nechává.

Vyjeveně stojím, neschopna slova mačkám v dlani kuličku. Je pryč. Opustil mě v TEN okamžik. Zmizel jako černý stín tak rychle, jak se objevil. Kdo? Kluk, co mi ukázal svět vzhůru nohama i bez skleněnky. Ten, co mě pohltil a zároveň mi daroval svobodu.

novodobá pověst pro rotundu ve Starém Plzenci

Karolína Kahounová

Jednoho krásného, teplého květnového večera, kdy se slunce klonilo k západu a na oblohu vrhalo měděné odstíny, se třináctiletý Zbyšek strašně nudil. Nevěděl, co má dělat. Rozhodl, že půjde prozkoumat půdu ve svém starém domě. Nejdříve se vybavil baterkou a až pak se odhodlal vstoupit do jejích temných prostor. Věřil, že na ní najde něco zajímavého – v té době ještě nemohl tušit, jak blízko se nachází pravdě…

Místy zakopával o neuklizené obrazy. Pečlivě se vyhýbal obrovským hedvábným pavučinám, kde na něj svítily oči pavouků – jako by si prohlížely svou kořist. Panovala tu tma. Děsuplná tma, ze které mu běhal mráz po zádech. Jako ledové jehličky. Tma, do které se ponořoval stále hlouběji a hlouběji… Ale zatím se mu vracet nechtělo.

Pravačkou si rozechvěle pročísl kaštanově hnědé kadeře. V tu chvíli o cosi zavadil špičkou nohy… A poznal, že to *není* obraz. „Áá!“ vyjekl. Přece jen dostal trochu strach, i když to nechtěl sám sobě přiznat. Sklonil se. Světlo z baterky dopadlo na malou dřevěnou bedýnku. Všiml si, že ji celou pokrývá prach.

Truhličko, truhličko, copak se uvnitř tebe asi ukrývá? zeptal se sám sebe a zachichotal se bláznivosti celé situace. Přesto se mu ruce celé třásly, když otevíral víko, které hrozivě zaskřípalo… Spatřil starodávnou listinu na potrhaném papíru. Polknul. Opatrně ji vyjmul a pozorně si ji prohlédl.

Na rozpadajícím se zažloutlém svitku stálo úhledným písmem napsáno: „Přeji vám den dobrý, tohoto dne pátého května roku 1810. I píšeme vzkaz tento, abychom poukázali na poklad. Poklad skryt blízko rotundy jest, nákres ukazuje to.

Ukryli jsme ho obávajíce se hladu a chudoby našich potomků a zanecháváme tento vzkaz pro případ nouze, drazí potomci! Vaše laskavosti, popsán plán je zde."

Zbyšek hleděl na podivné vybledlé čáry nákresu jako vyoraný. Tohle přece nemůže být pravda! Přesto kdesi uvnitř tušil, že je… Připadalo mu příliš nereálné, že dopis někdo nenašel dříve, až on teď v jednadvacátém století!

Co si pamatoval, Zbyškovi rodiče vyprávěli, že jejich předci byli majiteli tohoto domu již odpradávna! Takže ti, kteří vzkaz psali a ukryli poklad, nejspíš jsou jeho příbuznými…! A to znamená, že by se měl pustit do hledání, nebo snad ne…? Ale co když se jedná o nějaký podvrh? Povzdechl si. Každopádně to tak nevypadalo.

Vzrušení v něm narůstalo jako voda do potápějící se lodě. Podle nákresu, který byl překvapivě celkem odpovídající, svírajícího v klepající se pravačce rozpoznal, že jde o rotundu svatého Petra a Pavla poblíž Starého Plzence!

Hurá, bydlel nedaleko! Lehkovážně si pomyslel, že se na poklad půjde podívat. Chlapce však nikdo nesmí zahlédnout! Rodiče by mu takové dobrodružství jistě zatrhli… Avšak on se určitě vrátí i s historickým majetkem. Bude známým boháčem! Až to rozhlásí všude po škole, stane se konečně uznávaným – a po tom toužil už hodně dlouho…

I s veledůležitým objevem roku 2001 se hnal dolů k oknu. Bál se, že kdyby šel dveřmi, jejich skřípění by ho mohlo snadno odhalit… Naštěstí bylo otevřené a snadno se jím protáhl. Jeho boty luxusní značky Adidas zaskřípěly na kamínccích. Stál u silnice blízko dvou velkých stromů.

Svůj zrak zaměřil na listinu, až přimhouřil oči karamelové barvy. Překvapivě se v ní celkem rychle zorientoval – bude však těžší rozluštit ty nápisy u různě označených a nakreslených míst… No nic. Raději se pustil na cestu.

Netrvalo dlouho a před ním se vynořila rotunda. Hezky se vyjímala proti obloze, které se za těch několik desítek minut podařilo nabýt barvy ebenu smíchané se šarlatovou modří… Když vzhlédl nahoru, projel jím jistý záchvěv sounáležitosti s okolím, který však zmizel tak rychle, jako se objevil. Jako kdyby vůbec nebyl. Jako kdyby tohle všechno, co zatím chlapec prožil, nic neznamenalo…

Zavrtěl hlavou. Zvláštní pocit trval velmi krátce, až prchavě. Vůbec nevěděl, jestli mu má věřit… Do jeho třináctileté mysli se vkradly jisté pochybnosti. Ostatní lidé často říkali, že je příliš nerozvážný, lehkomyslný nebo lehkovážný, neopatrný. Nikdy nevěděl, jestli jejich slovům má přikládat přílišnou váhu. Ale sám usuzoval, že někdy jedná možná až příliš spontánně. Zvláště když se pro něco nadchne…

Zaslechl šum, jak si jeho nohy klestily cestu trávou. Stromy kolem něj vrhaly dlouhé stíny. Jejich větve se po něm natahovaly jako chapadla – chapadla, která ho chtějí vzít do své náruče a už nikdy nepustit… Vysvitly první hvězdy. Ach ano. Připomínaly mu tisíce démantů všitých do tmavé látky. Hvězdy…

Trochu stísněně si pomyslel: *Kde se v tobě vzala ta poetická nálada?* Pokusil se soustředit na svůj úkol. Ale on snad není tak zbabělý. *Musí* poklad dostat.

Vyšlapanou cestičkou se dostal až k rotundě. Krátce a bezstarostně se zasmál absurditě celé situace. Ještě netušil, že ho ta nevážnost brzy přejde…

Ve svitu prvních hvězd si prohlédl cár papíru, který se mu pomalu rozpadal v rukou. Ukazoval, že má jít někam dozadu. Kousek na východ od rotundy. Rychle vyrazil na místo, aniž by si uvědomoval celou vážnost situace. Snažil se řídit podle zvláštních čar na listině po předcích a klestil si cestu mezi stromy. Srdce mu naráželo do hrudi jako kladivo – tak hlasitě, až jej slyšel… Nápis *jdi tudy dál, pod mírný kopec* mu moc nepomáhal.

Snažil se pečlivě řídit radami ctihodných předků, přestože ani své vlastní rodiče většinou neposlouchal. Když si myslel, že je na místě, poohlédl se znovu: *teď si klekni*. Splnil rozkaz. Přitom cítil strašnou nervozitu až v konečcích prstů… Co je v pokladu skryto? Snad ho někdo objevil už před ním?! Doufejme, že ne. Nevážil sem celou tu cestu jenom proto, aby ho rodiče pak sprdli, že se bez dovolení vytratil z domu.

Teď nějaká šipka směřovala rovnou pod mírný pahorek… Zbyšek rukama ohmatal kamení na skalce, která ležela přibližně na tom místě. Do země zela malá jáma s balvany…

Někde poblíž stálo na papíře vyznačeno: *tady*. Chlapec si však zrovna něco uvědomil. Poklady se většinou zahrabávají do půdy, nebo snad ne?! Jenže on si s sebou vlastně nevzal žádné náčiní na kopání ani lopatu…

Z toho obrázku i přes jeho orientační talent šlo těžko vypozorovat, kde se má poklad nacházet. Vypadalo však dost pravděpodobně, že zrovna u kamení nebo v jámě ve skalce…

Seděl vkleče. Mírný vítr mu odhazoval vlasy na stranu a profukoval až pod oranžové tričko. Zastudil ho na holé kůži… a pak byl zase pryč. Připomínal chlapci pomíjivost života… Otřásl se nad tou myšlenkou. Přisunul se blíže ke skalce a nahlédl do malé jeskyňky, jež se na první pohled zdála nekonečně dlouhá… Ach, proč si probůh s sebou nevzal alespoň baterku?! Sakra. V duchu hodně sprostě zaklel.

Vracet domů bez „úlovku“ se mu ale nechtělo. Úlovek… ach, jak rád chytal rybky! To byla jedna z jeho nejoblíbenějších činností… Představil si, jak je jde chytat – pak mu hledání jistě půjde líp!! Hledat poklad, chytat něco… No není to přece jenom celkem podobné?!

Mladičké rysy v chlapcově tváři lehce zvážněly. Po zemi se trochu víc přisunul k jeskyňce. Odhadl, že se do díry celé jeho tělo sotva vejde. Strčil do ní hlavu, krk, část ramen a ruce. Svými zády částečně zakryl svit hvězd (měsíc ten osudný den byl zrovna v novu).

Špatně se tam dýchalo a tma mu naháněla strach. Těžko si to přiznával… Rukama začal hmatat okolo. Ucítil pouze samé kameny, jeden ostrý ho dokonce trochu poškrábal na ruce. Musí to tu přece někde být! Nevzdá se přece hned!!

Posunul se do jeskyně ještě víc. Měl pocit, že jej ta černota svírá. Natáhl dlaně před sebe. Spočinuly na studeném chladném balvanu… A pak? Jen samá půda. V tu ránu se dotknul něčeho, co do jeskyňky rozhodně nepatřilo. Ano, jakéhosi kovu se dřevem. Kvádrového tvaru…! Jistě to bylo ono!! Poklad.

Posunul se dovnitř ještě víc. Nepřirozeně pomalu mu však docházelo, že tím pohybem rameny vrazil do kamenů… Přesto sevřel krabici, jak nejpevněji mohl. Rukama se dotkl balvanů před sebou. Shora se na něj sesypalo několik kamínků. Jako by ho chtěly dostat na kolena. Ale Zbyšek si stále nechtěl připustit, co mu hrozí.

A pak… všechno krásně vnímal. Vnímal šumot stromů tam někde, ve světě za ním. Vnímal jas hvězd. Vnímal neproniknutelnou tmu. Vnímal vzdálené houkání sovy… i tlukot svého srdce. Všechny vzpomínky, o nichž byl ještě před minutkou přesvědčen, že jsou pryč… Navždy. Nakonec nebyly tak moc vzdálené…

A pak? *Co* pak?? On si najednou uvědomil, jak se všechno náhle, jako po mávnutí kouzelného proutku, může proměnit v prach…

A pak na něj začalo dopadat kamení. A pak myslel na poklad, který měl na dosah ruky – vlastně víc než na dosah…

A co bylo pak? Pak už nic.

Proměnil se v něco bílého, éterického. Nevěděl, kým je a jak sem přišel. Znal jenom své napůl průhledné tělo. Ano, něco ho poutalo k tomuto místu. Nemohl odejít, ačkoli by si to část jeho čiré mysli napůl přála.

Co je jinde? Nebo existuje pouze on a ta černá díra s krabicí, u níž má stále přebývat? Jak všechno tak najednou může být pryč?

Jakýmsi zvláštním způsobem v sobě, hluboko, hluboko uvnitř, měl zakořeněn pocit, že dříve býval někým jiným… Teď však musel chránit a hlídat onu bednu. Měl pocit, že tu má být. Tady, na tomto místě. Jako by mu to někdo rozkázal. Ano, odežene od ní každého, kdo se sem přichomýtne!

Myšlenky plynuly hlavou jako nekonečně dlouhá, poklidná řeka snů.

Chlapec nikdy netušil, že za několik stovek let se o místě pod rotundou budou vyprávět pověsti. Pověsti vyprávějící o duchovi, který údajně hlídá poklad…

2015
básnička – pranostika, hádanka

Michaela Augustinová

Nepomáhej čertu v pasti,
nekrať čertu trápení.
Dá ti za to hladu strastí,
peklem se ti odmění.

Kdyby andělem byl každý,
žili bychom v sedmém nebi,
avšak přízrak bratrovraždy
pekelně se na nás šklebí.

Lucie Metličková

Kráčíme ulicí temnou,
jak nebe a dudy jsme,
kráčíme ulicí ve dvou,
jen láska nás povznese.

Marie Kordíková

Na zemi se čerti žení,
anděl na to kouká,
co se děje, že nelení?
Na nebi si zoufá.

Šárka Kučerová

Rudé krovky, rudá líčka,
sedm teček na zádech.
Do nebíčka? Do peklíčka?
Kam chce, tam ji letět nech.

Pekelné moudro
Pro případ, kdy někam nesmíš,
dám ti, čerte, radu –
největší trest udělíš, když
nastrčíš tam babu.

Karolína Kahounová

Beruško, beruško, patříš do nebíčka,
nebo raději poletíš do peklíčka?
K blankytným oblakům se vynést,
nebo radost čertům přinést?

dům mého srdce

Michaela Augustinová

Když se řekne „dům mého srdce“, možná si představíte elegantní vilu s prosluněnými místnostmi a nábytkem podle poslední módy. Budiž. Každý z nás má srdce jiné. Domy také. Pro svoji povahu se mi zalíbil babiččin prostorný, úctyhodně věkovitý zámek s originální osobností. Jeví četné známky ušlechtilosti, které ostatní přehlížejí.

Tohle všechno je jim skryto: aristokraticky bělostná fasáda, blyštivé oči, za nimiž se ve dne zračí vnitřní pohyb a v noci je cloní zelená víčka, ústa ze šedavě natřených dveří. Když se přes červený jazyk koberce vejde dovnitř, dýchne na vás vůně starých časů, ručně vyráběných knih, kachlových kamen, obrazů blednoucích nemocemi různých epoch, dávno odeznělých kroků. Vzduchem bloudí nehmotná strašidla i těžký, železitý pach klíčů ke kdovíčemu. Snad k utajeným pokladům…?

Někdy mne mrzí, že má babiččino sídlo srdce z kamene a nikoliv ze zlata. Je mi útěchou, že pro stavby existují i méně výhodná srdce – třeba z perníku.

Šárka Kučerová

Dům U Hudby

Stojánek, stůl a dvě židle,
v temném rohu piano,
tři hodiny pryč jsou hnedle,
ještě není dohráno.

Stojánek, stůl a dvě židle,
co jiného než cvičit zbývá,
než únavou ruka padne,
než se místo zpěvu zívá.

Den co den a bez ustání
zápolíme s notami.
Zábavou nám každé klání
partitura versus my.

Až ta dlouhá bitva skončí,
ráda budu vzpomínat
na Dům hudby, katakomby,
kam jsem chodívala hrát.

jak mi voní kniha

Karolína Kahounová

Každé dílo může vonět jinak. Knížky z knihovny často mívají nepříliš příjemný odér, zvláště pokud jsou půjčovány již mnoho let a často. Naproti tomu nové výtisky jsou cítit přenádherně – jemnou, jakoby povznášející vůní, hebkou jako jarní, čerstvě posečená tráva, když po ní přejedete dlaní. Zároveň připomíná stromy, když je papír vyráběn ze dřeva.

Všimla jsem si, že v knihách existují různé druhy papíru. Papíry čisté, bílé, nahnědlé, okrové, béžové, bílo-žluté. Odlišnosti najdeme i na omak – někdy jsou listy silnější, jindy slabší. Nezáleží jen na počtu stránek, ale i na jejich rozměrech. A stránky mohou mít dokonce jinou strukturu.

Nakonec drobnější rozdíly najdeme samozřejmě i ve vůni. Pach papíru pak určí konečný odér nové knihy. Knížky jsou zkrátka cítit všelijak. ☺

Lucie Metličková

Trocha vody, trocha slunce. Trocha něhy a natěšenosti. Slast a touha vlastnit další. Další novou a voňavou knihu.

Michaela Augustinová

Knihy mi voní
jak snový kraj, jenž namaloval Dalí,
jak oblak žehnající hlavě sloní.

Šárka Kučerová

Udivené pohledy lidí okolo mě šimrají po těle. Už zase – běží mi hlavou a vracím knihu zpět do dýhované police. V mých rukou teď spočine starší výtisk Paní Bovaryové. Začíná obvyklý rituál, jaký se opakuje u každé knihy, kterou v antikvariátu objevím.

Přejedu konečky prstů po hřbetě. Kdyby kniha byla kočka, snad by předla. Přejedu s mrazením v zádech po deskách knihy a užívám si první otevření. Zběžně ji prolistuji, spočítám vytržené stránky a každý zbytek takové bolístky pohladím. Rozhlédnu se, kolik podezíravých pohledů se do mě tentokrát zabodne, a s největší nenápadností přiložím knihu k nosu.

Čichové buňky mi provolávají třikrát hurá, protože takové posvícení už dlouho neměly. Na první čichnutí zaujme silná vůně kávy, jejímž následkem je dozajista rozsáhlá skvrna na první straně. Hmm, arabica – to když se mi vůně dostane až na jazyk.

Není to však jediný odér, jakým se Paní Bovaryová pyšní. Tiskárna, parfém, růž na rty, levandule – tím vším oblažují stránky můj nos. Vyberu si ještě jednu zajímavou vůni, která osud knihy dokáže vystihnout přesně. Naftalín. To slovo zní snad odpudivě, ale vážně mi evokuje vůni babičkovství.

Opět to otravné lechtání, takže rychle zaklapnu knihu, zaplatím ji a spěšně odcházím s myšlenkou, že knihy jsou úžasné, protože voní po lidech.

2016
jak jsem se dostal(a) mezi talentované češtináře

Šárka Kučerová

Žila, byla jedna malá holčička. Nenosila červenou pláštěnku, nelákaly ji perníčky, nikdo jí nebránil sáhnout si na šípek. Byla to úplně obyčejná holčička, a přece, milé děti, zažila něco, co leckteré z vás nezná. Proto teď zavolejte své rodiče, ať si tuhle pohádku čtou s vámi.

Holčička žila s maminkou, tatínkem a malým bráškou. Tatínek chodil každý den do práce (to tak tatínkové dělají) a maminka zůstávala s dětmi doma. Ne snad proto, že by nechtěla chodit do práce, i doma jí bylo vždy dostatek, nýbrž proto, že maminka měla jeden veledůležitý úkol. S holčičkou myly nádobí, vytíraly, uklízely hračky, žehlily, ale – a to bylo hlavní – pusy jim u toho jely jako kolovrátky. Zpívaly, říkaly básničky, rýmovaly, brebentily, komentovaly, slovotvořily, zkrátka mazlily se s tou češtinou, jak se patří.

Z holčičky byla holka, z holky děvče, z děvčete dívka, až se z dívky stala slečna. A ta slečna už za dobu zpívání, rýmování a všech těch jazykohrátek měla slov plnou hlavu. Měla jich tak plnou hlavu, že jí slova tekla pusou, nosem, ušima a ona je chytala na papír. A ta moje chycená slova se všem tak líbila, že jsem teď tady, na kempech pro talentované, mezi talentovanými češtináři.

Děkuji ti, ty moje ukecaná mámo, žes nikdy nezavřela pusu.

Kateřina Škorvánková

To by mě vskutku zajímalo, jak se přihodí něco takového, jako že jsem teď tu, pokoušejíc se vysvětlit onu podivnou skutečnost vlastní přítomnosti mezi češtináři, ač sama se cítím býti spíše fyzikem.

Jedenáctého dubna.

Ráno. Jakási síla drží peřinu přetaženou přes mou hlavu tak pevně, že ani s největším úsilím nejsem schopná ji překonat a vylézt z postele. Asi gravitace, řekla bych. Když ale budík začíná již po desáté svou uječenou árii, je síla gravitační překonána silou odporovou – já vstávám a onen zvuk (skutečně odporný) vypínám. Hledám nějaký reprezentativní oblek. Vždyť dneska jedu na olympiádu. Z češtiny.

Pozdější ráno. Cesta vlakem. Žádná parní lokomotiva, nýbrž pěkná, zcela elektrifikovaná vlaková souprava.

Ještě trochu pozdější ráno. Začíná mě bolet hlava. To asi ten ranní budík. Nebo že by spíš atmosférický tlak?

Brzké dopoledne. Místnost plná lidí, test plný gramatických chytáků a moje hlava jedna velká černá díra.

Dopoledne. Píšeme test. Samá malá písmena (i ta velká na začátcích vět jsou dost malá). Ještěže jsem si vzala čočky.

Před polednem. Téma na sloh zadáno. Po půlhodině přemýšlení se mi rozsvítilo! A propiska lítá po papíře…

Poledne. Vše odevzdáno. Čeká nás pauza na oběd, naštěstí relativně dlouhá. Po takovém výkonu člověku vyhládne.

Odpoledne. Vyhlášení výsledků. Od konce. A teď už jsou u pátého místa a moje jméno pořád nezaznělo? Čtvrtá? Vážně? A že můžu jet na kemp? Se samými talentovanými češtináři? Tak to je bomba.

Pane Newtone, Ohme a Jamesi Watte, pane Pascale, Hawkingu a Otto Wichterle a také pane Edisone, Einsteine a Nobele, díky Vašim objevům i jim navzdory jsem teď tam, kde teď jsem. Mezi talentovanými češtináři.

Jiřímu Suchému – za tohle setkání Vám patří dík

Karolína Kahounová

Nejkrásnější chvíle našeho života
poznáváme za zavřenýma očima
Tohle rozhodně nebyla ulita nesplněných přání
Všechna slova byla k mání

Za toto setkání Vám patří díky,
nemůžu o tom jen snít
Chtěla jsem jen říct:
Nekonečnost nikdy nemohla být kratší
nežli na dosah ruky delší

Nekonečnost vepsání do dějin věků
a písně, básně našich světů
skládající se z těch hlasů:
Za toto setkání Vám patří díky
ač vše nestihli jsme si říct.

Šárka Kučerová

Ten chlapík má pod krkem motýla
a žlutý tulipán na klopě.
Vždycky vám tuze rád zazpívá
vesele, mile a ochotně.

Zná dobře tuláky toulavý
i děti školou povinné,
pomůže, poradí, pobaví,
pramínek vlasů ti ustřihne.

Do rytmu Babeta poskočí.
Neotálej, už se rozvášni!
Vždyť máš po babičce klokočí.
Děkujem za všechno, Jonáši!

Michaela Augustinová

Děkovné blues

Vyjádřit Vám chci své díky
za zážitek ze setkání.
Bylo sladší nad perníky,
efektnější než mé hraní.

Slíbit s jistotou Vám mohu,
že opona nezavře se
za vzpomínkou plnou slohu
Vašich písní. Věčnost snese.

Vděčím Vám za krásné chvíle,
jež nebyly bez humoru.
Zelenou Vám dávám čile
na soukromém semaforu.

Lucie Metličková

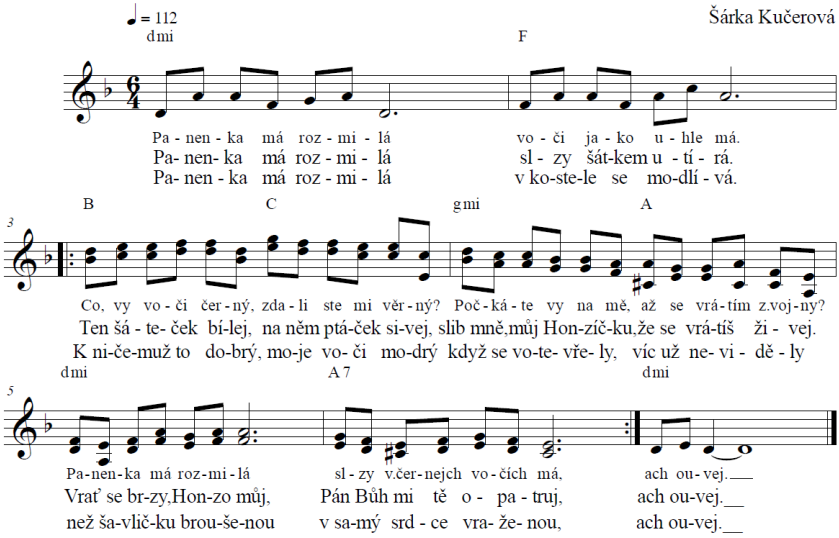
Vít Adamovský
Kateřina Škorvánková

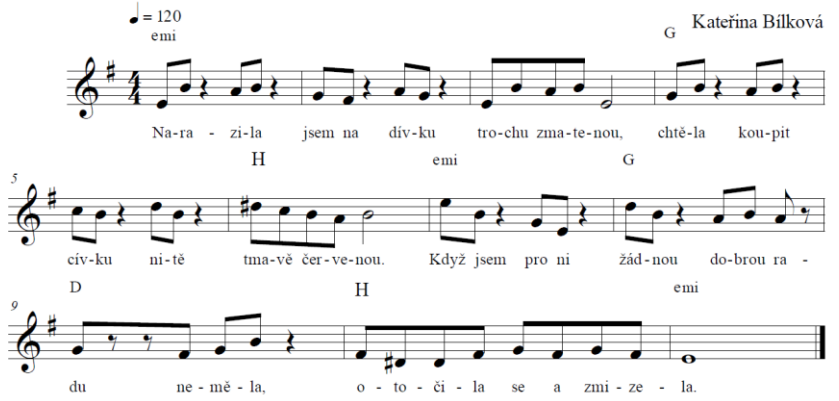

napiš text písně k dané melodii Sáry Soukupové

Melodie B

Melodie E

2017
napiš příběh podkovy zasazené do prahu v přízemí Památníku Karla Čapka

Michaela Augustinová

Připomíná koš, roh hojnosti, kapsu, důlek na kuličky, misku, obloučeek v notách. Na mysli mám samozřejmě podkovu. Pořídil si ji i Karel Čapek a jistě věděl proč.

O tom, že podkovy nosí štěstí, se hovoří již staletí, důvod této tajemné teorie však neznáme. Snad lidé doufali, že podkova učiní jejich kroky pevnými, podpoří je na půdě, co hrozí sesutím, a pomůže jim vyjít z dluhů i z jiných těžkých situací.

Dokonce i Čapek možná věřil, že talisman zabrání zraněním, pomůže přeskočit překážky, zmírní následky klopýtnutí, nechá odpočítat staré rány, napoví správnou cestu, dorovná nerovné…

Každý člověk by měl v sobě nosit vnitřní podkovu, která by zachycovala vzácná smítka. Ve chvílích strádání by se tak mohl těšit z pohledu na semínka květin a na třpytivé kousíčky slídy z krajů, které se mu třeba dřív zdály nehostinné.

Osoba, jež čerpá povzbuzení z běžných každodenních příhod, se cítí šťastná navzdory všem okolnostem. Je nezlomná, má nervy ze železa a nebojí se úzkých cest vedoucích na vrchol hory. Unese každé jho, protože stojí na dobrém základu.

Vypadá štěstí pro každého stejně? Není na závadu, že se jednotlivé podkovy téměř neliší? Určitě ne. Člověk potřebuje, aby měl jeho život správný tvar, a i kdyby se příliš podobal ostatním, jeho štěstí by se tím nijak nezmenšilo.

Ačkoliv o Čapkově podkově mnoho nevíme, dá se usoudit, že mu štěstí přinášela pravidelně. Spisovatel byl jistě natolik moudrý, aby se při každém šlápnutí na práh, kam ji přibil, z nálezu znovu zaradoval.

Jaroslav Beneš

Tak jako si my v Evropě přejeme Good Luck, viel Glück a hodně štěstí, v Číně, jak jsem se dočetl, si lidé přejí doslova „suché a velmi rovné cesty“. Tato metafora štěstí se mi zdá být velmi podobná jeho symbolu – podkově. Vždyť koňské podkovy vlastně do jisté míry dobrou cestu zaručují. Zda nám mohou jako talisman udusat i šťastnou cestu životem, se lze pouze dohadovat. Přinejmenším se v dnešní době jedná o předmět ne zcela běžný a vlastnit takový může být zajímavé a hezké. Tudíž bych víru v moc podkov, na rozdíl od zaječích paciček, neoznačil za pověru.

napiš tajemný příběh „Na nástupišti“ motivovaný představou odjíždějícího vlaku, v němž na okamžik zahlédneš neznámou postavu

Jaroslav Beneš

Ve vlaku jsem uviděl velmi zvláštního člověka. Nevím, zda to byl muž či žena. Já tu osobu vlastně neviděl. Stál jsem na nástupišti, pozoroval pomalu odjíždějící vlak a snažil se uspořádat myšlenky rozházené po nejrůznějších koutech světa.

V jednom okně jsem postřehl glóbus. Žádnou plastovou dětskou hračku, ani pomůcku pro učitele základních škol, nýbrž takový ten veliký, historický, snad dokonce s podstavcem ze slonoviny. Kdo proboha cestuje vlakem s ohromným glóbem z 18. století? Jakýkoli člověk dneška by si pravděpodobně najal jinou dopravu, třeba dodávku, než by se tahal s tímto ohromným a cenným břemenem, které se ve vlaku může celkem snadno poškodit.

Mám pocit, že jsem tehdy viděl samotného Humboldta.

2018
vyznání kněžně Libuši

Marie Kordíková

Velevážená kněžno Libuše,

když se z vrchu vyšehradského zadívám do dáli, nedivím se Tvému proroctví, Tvé věštbě. Praha je město, jehož sláva hvězd se dotýká. Stověžatá matička. V dnešní době bychom Ti řekli „Dobře Ty, tos tipla dobře" a znamenalo by to totéž.

Jsem hrdá, že tuto pověst stále máme ve své paměti, a přiznejme si, která žena by nechtěla, aby jí národ klečel u nohou? ☺

Vzhlížíme k Tobě

Maruška

Barbora Mlčáková

Velevážená Libuše,

díky své velké moudrosti a magickým schopnostem jste vybrala to nejkrásnější místo pro vznik města, které se dnes skví uprostřed naší vlasti jako zlaté srdce. Mnoho Čechů tu šťastně žije a mnoho cizinců přijíždí obdivovat nádherné budovy, jež na svých místech tolik vynikají jen Vaší zásluhou.

Moc Vám děkujeme

Vaši Češi

zvol si jedno ze jmen Zelenohorského rukopisu a napiš jeho příběh

Jaroslav Beneš

Moje jméno je Řezáč, Bivoj Řezáč a su z Hodonína. Proč zrovna Bivoj nemam šajna. Muj tata na tom prý trval, ale nikdy nechcel povísť proč. Asi ňáká ksindlhospodská sázka, bo on otec byl jak rúdnické hodiny.

Mama měla tehdy fištrona, nechala mě pomenovat Bořivoj. Ale fotr se toho domák, řekl jí, že je to dlúhé jak púťová pisnička, zlemtal se v putyce a šel na matriku. Tam řádil jak chachar na větočku a dozvengal matrikáře to „ři" škrtnót. No řekněte sami, než bét Bovoj, to už je ten Bivoj lepčí, ne?

Zuzana Pokorná

Moje teta se jmenuje Libuše Kroková. Bydlí v Tetíně. Maminka říká, že teta Líba kazí dobrou pověst naší rodiny. Já si to však nemyslím. Mám ji moc ráda, a když vám teď povím, co všechno umí, nebudete mi věřit. Tak tedy poslouchejte.

Teta Líba totiž umí věštit budoucnost. Dokonce k tomu nepotřebuje ani věšteckou kouli. Stačí jí jen nějaká plná láhev. Vždycky říká: „Tvrdší je lepší." Tomu já ale nerozumím. Nejsou snad všechny láhve ze skla tvrdé? Nedávno mi teta povídala o tom, jak se nad naším domem vznášejí létající talíře.

Ale bohužel teta moc často nevěští. Tatínek s maminkou vždycky říkají, že jen zřídkakdy, ale pak to stojí zato. Podle maminky je teta neschopná, protože si prý nedokáže najít chlapa. Nedávno jsme jí zkoušeli dohodit chlápka jménem Bivoj. Ona nám však s nezájmem odpověděla: „Bivoje nechci, říká se, že je to moc silná osobnost. A to já nechci."

Maminka říkává, že teta je moc rázná, a proto potřebuje chlapa, se kterým může vorat a rozkazovat mu, jak se jí zlíbí. Já si ale stejně myslím, že se Líbě líbí její soused Přemek. Oba po sobě pořád pokukují.

Máme ji moc rádi a moc jí a Přemdovi fandíme.

Marie Kordíková

Ahoj,

jmenuji se Kazi Kroková, v kalendáři Kazimíra, ale to je pro všechny moc dlouhé, takže Kazi. Mohu o sobě říci, že jsem velmi komunikativní, milá a troufám si říci, že i docela pěkná. Mezi mé záliby patří bylinky a celkově se zajímám o přírodní léčitelství (v tomto oboru i pracuji). Velmi ráda chodím na kafíčko se svou mladší sestrou Líbou a naší Tetou.

Měla bych zájem o pořádného chlapa, nějakého bivoje, co se nebojí žádné práce. Pěkného svalovce, ochranáře. Děti nemám!

Čekám na odpověď.

Kazimíra Kroková

komiksy, v nichž postavy starých pověstí byly obklopeny novodobými kulisami a atributy

JAK TO BYLO DOOPRAVDY

KDYSI DÁVNO (KONKRÉTNĚ V ROCE -2018) SE VYŠKRÁBAL NA HORU ŘÍP EGYPTSKÝ PRAOTEC ČECH. SHLÉDL DOLU A PRAVIL: „DÁL UŽ NEMŮŽU, TADY ZŮSTANEME."

JAKO SPRÁVNÝ ČECH EGYPTSKÉHO PŮVODU MODLIL SE I PRAOTEC ČECH K MOCNÉMU RÉ.

A ČESKÁ ZEMĚ VZKVÉTALA. ČEŠI OPĚVOVALI SVOU ZEM A OBOHACOVALI SVŮJ NÁDHERNÝ JAZYK. NĚKTEŘÍ VÍCE A NĚKTEŘÍ MÉNĚ.

I ROZHODLI SE JEDNOU TI BAGLOUŠILEJŠÍ, ŽE CHTĚJÍ, ABY I DALŠÍ GENERACE CHVÁLILY VLAST SVOU. A TAK VZNIKL KEMP ČESKÉHO JAZYKA, KDE MĚLI SE MLADÍ NAUČITI LÁSCE K JAZYKU RODNÉMU. A ZAJISTILI TÍM, ŽE ČESKÝ JAZYK NIKDY NEZANIKNE.

fiktivní telefonní rozhovor mezi Josefem Kajetánem Tylem a Františkem Škroupem po neúspěšném uvedení Fidlovačky dne 21. 12. 1834

Barbora Mlčáková

FŠ Dobrý večer, Josefe. Tak jak se to dnes vydařilo?

JKT Dobrý večer, Františku. Musím říci, že jsem zklamán. Fidlovačka bohužel propadla.

FŠ To je mi líto, vím, jak jste si na ní dával záležet. I já jsem se snažil vložit do našeho díla všechen svůj um. A skutečně diváci ani jednou upřímně nezatleskali?

JKT Na konci hry se potlesk podobal podzimnímu večernímu deštíku. Jen když zpíval starý Mareš, připomínal aplaus letní bouři. Tehdy mé srdce jedinkrát za dnešní večer zaplesalo, ale musím uznat, že tu bouři spustila především vaše krásná hudba.

FŠ Ta by bez vašich kouzelných slov neměla ceny, přinejmenším by natolik nesouzněla se srdcem vlastence. Buďme tedy rádi, pokud lidé alespoň zčásti porozuměli tomu, co jsme chtěli říct.

JKT Děkuji vám, Františku. Snad, když ta naše píseň zůstane v srdcích Čechů, najde si tam jednou cestu celá hra. Tak dobrou noc!

FŠ Dobrou noc a hlavu vzhůru!

Jaroslav Beneš

JKT Hola, hola, je to Škroup?

FŠ U aparátu.

JKT Tys to teda vymňouk! Co to bylo, to vrzání do mojí hry?

FŠ Že ti nejni hanba, takhle mluvit. Kdo chtěl mermomocí ševcovskej orchestr a nedovolil mi najmout profesionály?

JKT Přece nebudu vydávat takový šílený jmění za hudebníky do frašky… Problém byl v tom materiálu, v tom co hráli.

FŠ Nene, ta hudba je dobrá, a i kdyby, to lidi vůbec nepoznají, co ovšem poznají, je, když je příběh unudí ke zdechnutí.

JKT Víš co? Už seš jako ten mladej Erben. Toho jsem potkal a on prej: „Pane Tyl, vždyť to nemělo vůbec napětí. A to poučení, to je takové nejasné. A v té písni Kde domov můj? Máte opravdu jen dva rýmy na sloku? A ještě takové rýmy jako květ – pohled, bohulibém – čilém. To je vskutku

úsměvné.“ Nejni mu ani dvacet čtyři a tváří se, jako by sežral kompletního Shakespeara.

FŠ V tomhle má ale pravdu! Vždyť ta hra je k smíchu. Jediné, co to trochu povznáší, je moje hudba.

JKT A ty mi taky vlez na záda !!!

Šárka Beranová

JKT Tyl, prosím?

FŠ Nazdar, Pepo, tady Franta, tak jak to šlo?

JKT Ani se neptej. Pěknej trapas. Chabý potlesk, zkrátka totální propadák. A to jsem tomu věnoval tolik času a úsilí.

FŠ Ale neříkej. Jak to? A to si říkají vlastenci? Já bych jim ukázal. Ani ta písnička Kde domov můj se nelíbila?

JKT No, žádná sláva, ale z celé Fidlovačky se líbila asi nejvíc. Nebo možná jen nejméně nelíbila.

FŠ Tak alespoň tahle část sklidila trochu úspěchu?

JKT Ano, ano. A opravdu děkuju. Lepší melodii si k ní nedokážu představit.

FŠ Nemáš zač. Bylo mi ctí a potěšením s tebou spolupracovat. Už ale musím jít. Měj se!

JKT Čau čau.

internetová diskuse z r. 1918 k ustavení písně Kde domov můj jako státní hymny

Zuzana Pokorná

MRzout123 Tohle a hymna jo? Ty zas uz nevedej co si maj vymyslet ☺

andulkasiroka Mne to prijde celkem jako dobry

MRzout123 *@ andulkasiroka:* no jo zenska. Ty maj vždycky blby kecy…

agent007 Hej lidi ted jsem si to poslech a jako celkem dobry

MRzout123 *@ agent007:* ty do toho nemas co mluvit. Nejsi Cech!

agent007 *@ MRzout123:* ale jo

MRzout123 To jako budem zpivat o tom ze nevime kde mame barak? Budem vypadat jak banda blbcu.

klidass.r.o. Budeme mit to ale peknou hymnu i*

Viktorie Kubálková

@Libušin net	Moji drazí příznivci, Kde domov můj z Fidlovačky se stane naší státní hymnou. Jsem si jista… Věštění zdar!
Miluška63	Co? Opravdu? A seš si jistá? Já nevím, představovala bych si něco víc… něco víc!
Liba	Jistě že jsem si jist! Měla jsem vnuknutí a krom toho jsem si to přečetla v horoskopu.
Arnoštíček	Já s tím taky nesouhlasím, máme tolik nádherných skladeb v naší historii a vybrali tůto. Vždyť to je jako bučení krav (Kdéé domov můůůj, kdéé…)
Pavlínka	Ááá, plzeňský vzdělanec. Tak milý Plzeňáku, tůto je nejlepší a nejvlastenečtější píseň hodna toho, aby se stala hymnou.
Miluška63	Já jsem učitelka z hudebky, učím flétnu. Myslím, že mám jistý umělecký názor a kulturní vzdělání, a ano, je to pěkná písnička. Ale je to možná zbytečně staré, jsme v jiné době.
Arnoštíček	Máš něco proti Plzni? Navíc já jsem z Klatov. Takže zalez!! Já bych dal něco moderního, ať se to líbí i mládeži, něco jako Despacito, ale česky.
Miluška63	Něco jako Smítko od Bena Cristovaa?
Pavlínka	Ty kráso, vy jste fakt poklad národa! Smítko?!?! Jste se zbláznili? Učitelka flétny se předvedla a Klatovák taky. „Domov můj“ je národní poklad národních géniů a uctívá textem i hudbou naši zem, vy burani!!!

Julie Salvová

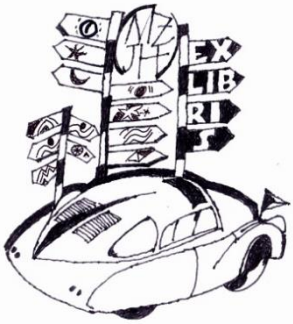
pavlinka28	Ta píseň je naprosto skvělá! Lepší vybrat nemohli!
jsem.cech.cz	*@pavlinka28:* To teda mohli! Text vo ničem, hudba eště horší:/
pavlinka28	*@jsem.cech.cz:* A Vy si říkáte Čech? Styďte se!
Laco321	Hymna československej republiky by mala mať aj slovenskú časť ☹
KaziTeta	*@Laco321:* Máte smůlu, no XD Stejně vás z Horního Maďarska nikdo nemá rád. :P
svatejduch666	Fakt materiál todleto… Mohli rovnou zhudebnit „Cestičku k domovu“ a vyšlo by to nastejno :/
JKTyl_Duch	Když tohle čtu, chci znovu zemřít… Zkažená generace…
pivni_buh_08	Kde je jako nějaká zmínka vo pivu? Hymna Čechů bez piva, to je jako kdybych napsal, že Ježíše oběsili…
suicidal.pejsek.25	*@pivni_buh_08:* To má smysl asi jako můj život… ☹

TGM_official:	Zde přikládám odkaz na novou verzi hymny našeho samostatného státu. Doufám, že se bude líbit ☺ *lajk*
BenešDr.	Fidlovačku? Tuhle starou vodrhovačku? Dyť tu vypískali. XD
Emma2000	To teda zpívat nebudu!!!!!
Alfonso_art	*@Emma2000*: No já bych tě taky nemaloval…
DuchBSmetany	Nic horšího jsem neslyšel, RIP. Žes nevzal třeba Vltavu… ☺
TGM_official:	Panstvo, klidněte hormon. Mohli jsme dopadnout jak Slováci
@Rastastef	No čo ty somár!!!
BuriV	*klapka* Nechte mě citovat slavného Járu Cimrmana: „Kostky jsou vrženy!“ …
CimrJa	Děkuji, mistře. *@ TGM_official:* Skladba sice nemá takových kvalit, jako kdybych ji napsal já, ale mně se líbí *lajk*

2019

My přijdem blíž, my přijdem blíž…
cestujeme po světě i do vesmíru aneb
Pocta stoletému Miroslavu Zikmundovi

ČLOVĚK MUSÍ HODNĚ PROCESTOVAT,
ABY POZNAL VŠECHNU TU KRÁSU, KTEROU MŮŽE MÍT DOMA
J. W. GOETHE

VÁŽENÝ A MILÝ
PANE ZIKMUNDE,
ZDRAVÍME VÁS Z PLZNĚ (VAŠI)
Z KEMPU ČESKÉHO JAZYKA
PRO TALENTOVANOU MLÁDEŽ.
TÉMA LETOŠNÍHO ROČNÍKU
INSPIROVANÉHO TAKÉ VAŠIMI
CESTAMI JE: ... CESTUJEME
PO SVĚTĚ I DO VESMÍRU.
SOUČÁSTÍ NAŠEHO PROGRAMU
JE I STUDENTSKÉ EX LIBRIS,
KTERÉ S VDĚČNOSTÍ POSÍLÁME
A VĚŘÍME, ŽE VÁS
POTĚŠÍ

Edita
Alena
Nikolaa
Klára
Julie
Bára
Eva
Vika
Tonka
Markéta

učitelský cestopisný blog kempu

Alena Hánová, Miloslava Hodánková, Edita Krouská

21. 8. 2019, Den třetí aneb Cestujeme prostorem i časem

Natěšené a vyzbrojené několika půlkilovými jablky usedáme do rychlíku směr Stověžatá. S trochou štěstí najdeme zkratku ke Strahovskému klášteru a v přesně domluvený čas (hodiny odbíjejí jedenáct) nás vítá hlavní bibliotékář s prazvláštním jménem Evermod Gejza Šidlovský, O. Praem. Interiér kláštera nám vyráží dech a duše milovníků knih cestuje do osmého nebe při vstupu do Teologického a Filosofického sálu knihovny. Nádhera! Ale jak říkal náš průvodce, je třeba živit nejen ducha, ale i tělo, proto opouštíme klášter a tramvají míříme do podniku s podezřelým názvem Tlustá myš. Tam nás kromě oběda čeká i káva s Robinsonem. Kdo bude tím tajemným Robinsonem? Blanka ani Eva nechtějí nic prozradit. Upřímně přiznáváme, že očekáváme příchod Marušky. Ale ke stolu přichází slavný básník Jiří Žáček. Knihu Café Robinson si poneseme domů i s věnováním a podpisem autora. Opravdu milé setkání, přátelské povídání, společné focení. Jedinečný zážitek!

A od Tlusté myši rovnou pod most. Pod ten nejslavnější. Ve škole nám říkali, že nese jméno Otce vlasti. Ale možná se mýlili… Pod mostem je totiž muzeum jiného Karla, Karla Zemana. Pokoušíme se proniknout do tajů filmových triků a cestujeme prostorem i časem. Na závěr jsme v náročném konkurzu vybrány pro natáčení dodatečných scén k některým Zemanovým filmům, takže se ocitáme před kamerou a objevujeme se v pravěku i na Měsíci.

Po zvládnutí téměř nezvládnutelného kvízu získáváme kód k zamčené truhle. Čekáme, že objevíme zlato, stříbro, drahé kamení, ale je v ní mnohem víc! Pro každou „kempistku“ nacházíme obálku s překvapením. Veselé obrázky, vřelá slova, povzbudivé myšlenky, osobní dárečky. Neskrýváme dojetí.
Díky moc.

do „svého koutku světa“ zasaď krátký příběh jiné postavy

Barbora Mlčáková

Hovím si ve svém koutku, na stole před sebou napínavou knihu, teplý čaj a čokoládový dortík, z rádia zní oblíbené písničky… když náhle na stránky knihy vběhne nějaký brouk. Leze neskutečně rychle. Tak tak stihnu zvednout knížku, než ji podélně překoná.

Dám si stránku s hmyzákem těsně před oči a překvapeně se usměju. Vždyť je to starý známý – Kvapník! Zblízka je slyšet i jeho písničku.

„Dobrý večer, Kvapníku. Nechtěl by sis tu na chvíli odpočinout? Podívej, jaká je tu pohoda,“ oslovím ho.

„To tedy nemohl,“ zabzučí brouk, přeleze mi z knihy na dlaň a škrábe se až na rameno, „mám toho ještě fůru. A ty bys tu taky neměla jen tak sedět. Než se setmí, zbývá ti ještě spousta času. Přece ho tu jen tak neprosedíš.“

„Už jsem toho dneska stihla dost. Byla jsem ve škole a u zubaře, udělala domácí úkoly… a teď si vychutnávám chvíli pohody.“ řekla jsem.

„Určitě by se ale ještě našlo něco, co bys místo tohohle vysedávání mohla stihnout.“ zabzučel mi Kvapník přímo do ucha, kam zatím stihl dolézt.

„Ale na to bude čas zas zítra. Dnes už mám na tuhle svou chvilku právo.“ nenechala jsem se broukem zneklidnit a vyhnala ho oknem ven.

Venku je léto, tak určitě nezmrzne. A tady už mě docela štval.

Tereza Růžičková

„Ťuk, ťuk,“ ozvalo se nesměle.

„Co je?“ zareaguji docela nepřiměřeně. Vzápětí si to uvědomím a uklidním se.

„To jsem já.“

Podle hlasu osobu poznávám, ač mi to chvíli trvá. Je to Jituška, moje mladší sestra.

„Pojď dál.“

„Tak jo. A kde jsi?“

„Ve svém světě.“ odpovím zasněně.

Jituška otevře dveře do pokoje a vstoupí.

„Ale vždyť sedíš na posteli. Vidím tě.“ zarazí se.

„Já vím. Svůj svět mám v hlavě. Nikoho do něj nepustím.“

„Ani mě?“

„Ne, ani tebe. I když… nakouknout bys možná mohla."

„Jupí!" zavýskne a posadí se na postel vedle mě. „A co mám dělat?"

„Zavři oči a budeš tam."

„Dobře."

Po chvilce ticha zcela vážně povídá: „Ale já tě vidím sedět na houpacím koni uprostřed bazénu naplněného řízky!"

Zasměji se: „No, tak to je asi tvůj svět."

„A vidíš mě taky v tom svém?" zeptá se nesměle.

Otevřu oči a pohladím ji po vlasech: „Vidím. Neboj."

vytvoř krátkou kapitolu dalšího setkání do knihy o Malém princi

Barbora Mlčáková

Když Malý princ podruhé navštívil Zemi, přistál na okenním parapetu jakéhosi rodinného domu. Zvědavě nahlédl dovnitř. U stolu hned pod oknem seděl chlapec, v rukou držel obdélníkovou destičku, bez přestání na ni upíral zrak, ťukal do ní a přejížděl ji prsty.

Malý princ nedočkavě zaklepal na okno. Takovou osůbku ještě nikdy neviděl. Velmi se mu podobala, a tak ji toužil poznat. Kluk uvnitř se však soustředil jen na svou destičku. Malý princ zabušil silněji. Chlapec konečně zvedl hlavu a překvapeně vykulil oči, ale jednou rukou stále přejížděl po destičce. Druhou otevřel okno. Malý princ vnikl do pokoje.

„Jak jsi sem vylezl?" zeptal se hoch, zrak znovu upřený na malý přístroj, ze kterého se ozývaly děsivé rány.

„Já jsem nevylezl, ale přiletěl." odpověděl Malý princ, ale kluk už ho nevnímal.

„Hurá, zásah! A další! Je po nich!" vykřikoval.

Malý princ mu nahlédl přes rameno. Pod chlapcovými prsty se na destičce míhaly hvězdy a planetky se zelenými mužíčky. Kdykoli do ní klepl, objevil se červený paprsek a celou planetku roztříštil.

„Nech toho, vždyť zničíš hrozně moc planetek!" vykřikl Malý princ a vytrhl chlapci přístroj z rukou. Rány však duněly dál.

„Vrať mi to!" pokusil se ničitel Malému princi svou destičku vyškubnout a získat ji zpět.

Malý princ ji však odmítal pustit: „Co když zničíš i moji planetu?"
Teprve to malého pozemšťana vytrhlo ze zápalu hry.

„Říkal jsi, že jsi sem přeletěl, a teď tu povídáš o nějaké svojí planetě? Nejsi snad mimozemšťan?“

„Jsem Malý princ z planetky B612. A jak říkají tobě?“

„Fi… Filip.“ zakoktal kluk a oči se mu rozšířily údivem. „A není vás víc? Jestli chcete provést invazi na Zemi, tak… tak si nás nepřejte! Budeme bojovat!“ a začal v hračkách lovit pistolku na kapsle.

„Ne, jsem úplně sám a ani nevím, co to invaze je.“ odpověděl Malý princ.

„Snad nekecáš, ale budu si na tebe dávat pozor.“ prohlásil kluk.

Přístroj v rukou Malého prince náhle ztichl.

„Hele, nechceš si se mnou zahrát hru na iPhonu? Mám ještě jeden.“ napadlo Filipa.

„Rozhodně ne. Nevím, co je to za divnou placičku, ale ničí planety.“

Filip vyprskl smíchy: „Ty nevíš, co je iPhone? Myslel jsem, že marťani jsou mnohem chytřejší. Ale tu hru bys měl zkusit, je to velká zábava.“

„Ne. Rád se dívám na skutečnou oblohu. Ve hvězdách je spousta krásných obrázků. Nechceš se podívat?“

„Já nevím. Určitě je tam zima a rodičům by so to nelíbilo.“

„Pojď! Aspoň na chvíli.“ přesvědčoval Filipa Malý princ.

A tak si Filip natáhl přes hlavu svetr a opatrně vedl Malého prince před dům. Malou zahradu osvětlovala zář lamp z ulice za plotem.

„Ale ne… kvůli těm světlům se všechny hvězdy schovaly,“ zalitoval Malý princ, když pohlédl na nebe, „musíme od světel pryč. Snad se nám pak hvězdy ukážou.“ a rozběhl se do tmy za dům.

Filip však zůstal stát. Malý princ se k němu vrátil, jemně ho plácl přes ruku a zvolal: „Máš babu!“

Tuhle hru ho naučila liška a tvrdila, že po těchhle slovech správný kluk musí běžet za tím, kdo je vyslovil, za každou cenu.

Filipovi se v mysli vynořily vzpomínky na dny, kdy se při téhle hře prohánět s kamarády po zahradě celé odpoledne, než začal stále častěji pronásledovat příšerky v mobilním telefonu, a bez dalšího dlouhého váhání se rozběhl za novým přítelem. Oběhli dům, v nevelkém, ale hustém lesíku si vyměnili ještě pár jemných plácnutí a udýchaně se zastavili na louce, která se rozevřela za hradbou stromů. Po světle z ulice tu nebylo ani památky.

Malý princ nedočkavě zaklonil hlavu: „Podívej se taky nahoru.“

Filip ho poslechl a užasle vydechl: „Týjo!“

Takovou nádheru už hodně dlouho neviděl. A nemohlo se jí vyrovnat ani promítání v 3D planetáriu.

Markéta Peková

Malý princ se jako každý rok vydal na svou cestu za poznáním. Nevěděl, co ho čeká, ale i přesto se těšil, že pozná něco nového. Když dorazil na další planetku, hledal něco nebo někoho, kdo by mu prozradil, kde to vlastně je. Chvíli se rozhlížel a potom si ho všiml. Seděl schoulený pod stromem. Malý princ přišel blíž, aby se podíval, kdo to je a jak vypadá.

Když se dostal blíže, poznal, že je to muž. Vypadal unaveně. Měl kruhy pod očima, pohublé tváře a byl bledý jako stěna. Ani nepoznal, že má společnost.

„Dobrý den." řekl Malý princ.

„Dobrý den." sotva ze sebe dostal muž.

„Je vám něco?" zajímal se Malý princ.

„Proč se staráš?" otráveně odpověděl muž.

„Chtěl bych vám nějak pomoci, protože nemám rád, když jsou lidé kolem mě smutní." trval na svém Malý princ.

„Ale já nejsem smutný."

„A co vám tedy je?"

„Víš, lidem jako já se ve slušné společnosti říká narkomani. Tenhle svět se nám nelíbí, jaký je, a proto si vytváříme svůj vlastní. Pomáhají nám k tomu jisté věci, které však nejsou úplně zdravé. Nám to ale nevadí, protože se nám po nich uleví a je nám dobře. Časem si na ty věci tolik zvykneš, že už bez nich nemůžeš žít. No a já je teď zrovna nemůžu najít, víš. Proto vypadám takhle."

„V tom případě jsem já taky narkoman…" uvažoval nahlas Malý princ.

„Cože?" podivil se muž.

„Říkal jste, že máte svůj svět. Já mám také svůj svět. Je daleko hezčí než ten skutečný. A pomáhá mi k tomu můj beránek a moje růže. Ale já je mám pořád, takže jsem pořád šťastný a spokojený. To mi připomíná, že už bych se asi měl vrátit. Na shledanou, pane narkomane, rád jsem vás poznal. Tak zase někdy!" rozloučil se Malý princ a zmizel.

„Na shledanou, ty malý, naivní kloučku." řekl s úsměvem muž a usnul.

Viktorie Kubálková

Než Malý princ dorazil na další planetku, byl už velmi unavený. Uviděl postavu. Byla klidná, seděla a hleděla na stromy, kde si hrály veverky a ptáčata.

„Dobrý den," spustil Malý princ, „mohu si vedle vás sednout?"
Odpověď nepřišla, a tak se Malý princ posadil.

„Jmenuji se Malý princ. Kdo jste vy?"

„Můžeš mi říkat, jak chceš. Můžeš mě mít rád i nemusíš." odpověděl starý, unavený hlas.

„A co děláte?“ otázal se Malý princ.

„To se těžko popisuje. Je toho hodně.“

„A je to užitečné?“

„Užitečné ano, ale nikdo to nemá rád. Nelze si představit život beze mě.“

„Co by se s nimi stalo?“

„Žili by. Byli by,“ odmlčela se postava, „dívej se.“ A ukázala na korunu stromu. Pod stromem stála liška. Čapla nepozornou veverku a hned měla svačinku.

„A tohle by se nestalo, kdybych tu nebyla já. Jsem Smrt.“ řekla vážně postava.

„Páni, bez tebe nic neumře?“ žasl Malý princ.

„Ne.“

„Ani květiny neuhynou?“

„Ne.“

„A co beránci?“

„Ani ti ne.“

„A piloti?“

„Ne.“

Nastalo ticho. Malý princ si všechno srovnával v hlavě a pak zesmutněl.

„Tobě na někom záleží. Máš ho rád, viď?“ řekla Smrt chápavě.

„Ano. Mám rád svou růži.“

„A chceš mě pro ni požádat o shovívavost…“

„Chtěl bych, ale ne pro růži. Chtěl bych vás požádat o shovívavost pro pilota, co mi nakreslil beránka.“ vysvětlil Malý princ.

„Mohu si to promyslet?“ zeptala se Smrt.

„Promyslet? Vy se něčeho bojíte?“

„Bojím. Lidí a jejich povahy. Jejich neúcty k živým tvorům a řádu.“

„Jakému řádu?“

„Aby jedni mohli žít, mít na světě své místo, musí jiní odejít.“ řekla Smrt. „Je to neúcta k mé práci. Všichni se snaží mě obejít… Přála bych jim pár dní bez jakékoli smrti a hned by se ke mně modlili.“

„Máte pravdu. Důležitější bytost jsem na svých cestách ještě nepotkal.“

informace a odkazy

Marie Hanzová absolvovala Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy (dále UK) a češtinu na Filozofické fakultě UK. Po dvacetileté praxi středoškolské učitelky pracovala ve Výzkumném ústavu pedagogickém, ve Státní pedagogické knihovně Komenského, v Národním institutu dalšího vzdělávání a v zařízeních pro další vzdělávání učitelů, v současnosti působí externě na Fakultě pedagogické UK a Fakultě pedagogické Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Podílela se na tvorbě učebnic a metodických materiálů, je porotkyní literárních soutěží a lektorkou Kempů českého jazyka. Obdivuje Egypt a často ho navštěvuje.

Blanka Hejtmánková absolvovala češtinu na Pedagogické fakultě v Plzni a po tříletém pokusu najít pro svou práci optimální vzdělávací ústav zakotvila pro dalších dvaatřicet let na plzeňské Konzervatoři. Snažila se vést své svěřence k tomu, aby si zamilovali češtinu, pochopili souvislosti mezi jednotlivými druhy umění a něco dokázali. Od mládí se věnuje uměleckému přednesu a spolupracuje s mnoha veřejnými institucemi na literárně hudebních programech pro veřejnost, na zvukových nahrávkách s nakladatelstvím Fraus či s Ústavem pro jazyk český. Od roku 2012 je lektorkou Kempu českého jazyka. Rodina ji nazývá kulturní teroristkou.

Eva Schneiderová vystudovala češtinu na Pedagogické fakultě UK. Hned po ukončení studia nastoupila do Ústavu pro jazyk český, kde se věnovala především mluvenému jazyku, poté učila na své rodné alma mater a později na víceletém jazykovém gymnáziu. Přes patnáct let se věnovala nadaným žákům a studentům, organizovala Olympiádu v českém jazyce a různé literární soutěže. Napsala několik šťavnatých příruček o českém jazyce. Dlouhá léta působí jako porotkyně literárních soutěží, lektorka dalšího vzdělávání a Kempů českého jazyka pro nadané. Vlastní dvě kočky a dvě vnoučata, o kterých ráda, s nadšením a často mluví. Ale dá se to vydržet.

http://www.podporatalentu.cz/	úvodní stránka projektu
http://www.podporatalentu.cz/ke-stazeni.htm	sborníky
http://www.podporatalentu.cz/fotogalerie/	fotogalerie

Kemp českého jazyka
Podpora talentovaných žáků v Plzeňském kraji
www.podporatalentu.cz
Odpovědná redaktorka: Blanka Hejtmánková
Grafická úprava: Petr Hejtmánek
© Středisko služeb školám, Plzeň, Částkova 78, www.pilsedu.cz

www.podporatalentu.cz